

Je sice snadno dávatí egoistické rady, jak to čítáme v listech dení-
ních i na nárožích, aby nevstupovalo se na to které řemeslo a pod.,
ale je těžší zcela objektivně podati výčet dobrých i stinných stránek
určitého povolání. Ve zmíněné knížce se to podařilo skoro většinou.
Není zajisté třeba opakovati, že právě na práva vstupuje se skoro bez-
myšlenkovitě a neinformovaně. Než práva v této brožuře zastoupena
jsou výborným výhledem prof. Kallaba. Především dobře je konsta-
tován fakt, že lidé, kteří se rozhodují pro medicínu, filosofii a pod.,
vždy berou si za vzor osobnosti vynikající, kdežto většinou ti, kdož
na práva vidí své vzory ve špatných právnících a nechápou, co
energie a úsilí je třeba, abychom se stali dobrými právníky. Málo který
tuší jaké všestrannosti a pružnosti vyžaduje právnícké studium, a jak
nesmíme se státi jednostrannými, ani amatéry, nýbrž musíme býti do-
konalými odborníky. Platí tu jistě devisa, že obyčejným právníkem je
možno se státi zaplacením tax u okénka na kvestuře, dobrým a doko-
nalým však právníkem až po vytrvalém a vyčerpávajícím studiu. Kromě
toho jistě málo abiturientů tuší, jak je stále nutno se vzdělávati, do-
plňovati své vědomosti i po fakultních studiích, abychom nezkostna-
těli a nezastarali. Za mnoho slov mluví nejlépe z přednášky Kallabovy,
místo, jež budiž dovoleno ocitovati doslovně:

»Přihlédněme k jedné stránce zvláště, totiž k praktické vědě tech-
nické a to proto, ježto většina právníků studuje, aby své právnícké vě-
domosti později v praxi uplatnila šablonovitě. Jako v lékařství byl by
lékař špatný, kdyby se jen věnoval svému povolání bez znalosti přírod-
ních věd, právě tak byl by špatný právník, který by se věnoval jen prakti-
cké právníce, poněvadž právě to přizpůsobení vědomostí potřebám konkré-
tního případu vyžaduje úplné ovládnutí vědeckých předpokladů, a to
proto, že jinak nedovedeme vystihnouti zvláštností konkrétního pří-
padu, nedovedeme správně uhodnouti prostředky, kterých určitý případ
právě potřebuje. Právnictví jako praktická věda jest dovednost spočívá-
jící na vědeckém poznání, jest to pro právníky prostředek k vlastní
činnosti, již jest praktická úprava vztahů mezi lidmi podle zásad práv-
ních. I tato činnost však nemůže býti jen používáním vědeckých lo-
gicky přesně zpracovaných poznatků, protože život jest mnohem mno-
hotvárnější než může pojem vytvořiti. Dobrý právník se pozná-
vá podle toho, že neupadne do bezduchého používání
šablon, ale vystihne každý případ. Nestačí tedy jen věde-
cká příprava, nýbrž jest třeba i povahy, schopností, nadání. Ryzímu
praktiku obyčejně chybí hlubší vědecký názor, vnitřní souvislost, ze-
jména duševní hodnocení a pochopení různosti individuálního zájmu.
Důsledek toho jest, že pro nedostatečnost průpravy upadá do rutiny a
snaží se vystačiti s omezenou zásobou politických vědomostí.«

Zdaž není v tomto stručně vysloveno vše, co se od právníka bude
požadovati? A může kdo z nás lépe poraditi abiturientům právě teď se
chystajícím opustiti středoškolské lavice, než těch několik předcháze-
jících vět?
Ča.

Prof. Dr. Jiří Hoetzel, řádný profesor právnícké fakulty university
Karlovy v Praze, slavil v těchto dnech své padesátiletí. Mladý práv-
nický dorost gratuluje srdečně svému věhlasnému učiteli a pevně věří,
že dlouho bude se těšiti z přízně, kterou mu prof. Hoetzel vždy pro-
kazoval.*)

K. S. Grünhut osmdesátníkem. Činíme tu zmínku k jubileu jednoho
z nejznámějších jmen středoevropských právníků. Karel Samuel Grün-
hut narodil se 3. srpna 1844, je rodákem ze Slovenska, z Burského Sv.
Jiří. Působil — jako mladší vrstevník Ungerův a Glaserův — na uni-
versitě vídeňské jako profesor práva obchodního a směnečného, z kte-
réhožto oboru napsal řadu dobrých knih (»Die Lehre von der Wechsel-

*) Odborný posudek vědecké práce prof. Hoetzla přineseme příště.